

El voraviu Joan Vall Clara
joanvallclara@elpunt.info

Sola, sola, sola

Hi ha enquestes que diuen que Cs només tindria la diputada Arrimadas

La caiguda de Cs a les enquestes continua i ja se n'han publicat que diuen que trauran un sol diputat a tot Espanya, o sigui que Arrimadas es quedarà sola al Congrés si és que encapçala la llista i no plega la nit electoral. La hipòtesi genera un agradable formigueig a la boca de l'estómac primer, a la planta dels peus després, rere l'orella de manera immediata, a l'engonal en qüestió de segons i de manera successiva i compartida a pràcticament tots els plecs i racons del

cos on som capaços de sentir agradables formigueigs. I també genera un dubte existencial. A saber. Prefereixo que en treguin un i disfrutem com un verro al fang amb la visió d'Arrimadas sola, sola, sola? O prefereixo que s'acabi l'experiment i que no en treguin cap, i desapareguin del mapa? Seria un gran referèndum, no trobeu? Trobo argumentari per a les dues opcions i diferents formulacions de la pregunta: "On troba més justícia poètica, que es quedi Arrimadas sola, sola, sola o

que no surti ni ella? "A efectes d'assaborir l'estricta venjança que el final de Cs necessita, vol que quedi sola o que se'n vagin tots a pastar fang?" Disculpeu la visceralitat i la lleugeresa que us sobri en aquest Voraviu, però imagineu, com diria l'àvia Neus, què fariem nosaltres sense la banalitat de moments com aquest ni la transcendentalitat dels moments que ens asseiem a la comuna. Però no patiu, aquest petit relax no impedirà repassar "la ximpleria" de la Colau.

Tribuna David Bueno. Director de la Càtedra de Neuroeducació UB-EDU1st

'Born to be wild'

Born to be wild ("Nascut per ser lliure") és una cançó mítica de la història del rock'n'roll. Es va fer famosa l'any 1968 en convertir-se en el tema principal de la pel·lícula de culte *Easy Rider*, de Dennis Hopper, protagonitzada pel mateix Hopper, Peter Fonda i Jack Nicholson. Dos motoristes travessen els EUA amb les seves Harley-Davidson en un viatge iniciàtic a la cerca de la llibertat personal. Motocicletes i llibertat han estat dos conceptes que, sigui per les sensacions que experimentem els motoristes quan conduïm allunyats del tràfec de les ciutats, sigui com a simple estratègia de màrqueting comercial, han estat tradicionalment units. Tanmateix, hi ha cap relació fisiològica o neurològica en aquesta associació? No és només una qüestió de subjectivitat, perquè darrere d'aquesta afició hi ha un índex d'accidentalitat i de mortalitat preocupants.

FA JUST UN ANY, un estudi realitzat a Austràlia va indicar que, de mitjana, els motoristes se senten més feliços quan condueixen la seva moto que els automobilistes el seu cotxe. Van treballar amb motoristes que fan sortides tranquil·les per carretera, lluny de les grans ciutats i del seu tràfec, el que en anglès s'anomenen *open roads*. A més, més de la meitat dels subjectes estudiats van dir que senten efectes positius sobre l'estat mental, i molts van afirmar que, en part, mantenen aquesta afició per aquest motiu. Qui signa aquest article, aficionat a viatjar relaxadament en moto, sense presses i gaudint del camí, també hauria respost de la mateixa manera si hagués estat un dels subjectes de l'estudi. Una primera explicació podria ser que les perso-

“Un treball científic demostra l'existència d'efectes hormonals i neuronals que permeten explicar la percepció de felicitat i llibertat conduint tranquil·lament una moto

nes que ho fem ja estem predisposades d'antuvi a sentir-nos feliços quan conduïm.

TANMATEIX, UN TREBALL CIENTÍFIC realitzat per investigadors de la Universitat de Califòrnia que s'ha publicat fa poc a la revista especialitzada *Brain Research* demostra l'existència d'efectes hormonals i neuronals reals que permeten explicar les percepcions de felicitat, els efectes positius sobre l'estat mental i el sentiment de llibertat que experimentem els motoristes quan conduïm tranquil·lament per *open roads*. I també, de forma implícita, proporciona pistes sobre alguns dels possibles motius de l'alta accidentalitat d'aquests vehicles, més enllà del fet innegable que són més inestables que un cotxe.

ELS RESULTATS que van obtenir indiquen que conduir una moto en aquestes condicions activa les xarxes neuronals de l'atenció i de discriminació sensorial d'una manera significativament més elevada que conduir un cotxe, la qual cosa es relaciona amb la major exigència física i mental que implica. També van detectar que, de mitjana, conduir una moto incrementa la producció d'adrenalina i disminueix la de cortisol en una taxa també més elevada que conduir un cotxe. El cortisol és una hormona que es relaciona amb l'estrès, la qual co-

sa vol dir que conduir una moto per una *open road* és més desestressant que conduir un cotxe. Precisament, la disminució d'estrès genera sensacions de benestar, i això és just el que reconeixen els subjectes estudiats en el primer treball. També influeix en aquest benestar el fet de sentir-se part d'un col·lectiu ampli i transversal, encara que es viatgi sol.

D'ALTRA BANDA, L'INCREMENT d'adrenalina provoca un augment del flux sanguini al cervell, la qual cosa implica que aquest òrgan rebí més oxigen i glucosa, les molècules que fa servir per obtenir l'energia que necessita per funcionar. I possiblement és aquí on hi ha el quid de la qüestió. Aquest fet permet que el cervell funcioni amb més eficiència i, al mateix temps, activa processos mentals relacionats amb la motivació. Els quals, al seu torn, resulten fisiològicament plaents i confereixen una major percepció d'empoderament. És la sensació de millora de l'estat mental i de llibertat que molts motoristes associem al fet de conduir les nostres màquines tranquil·lament per *open roads*.

ARA BÉ, MALGRAT QUE ELS AUTORS de l'estudi no ho diguin de manera explícita, de les dades que proporcionen es pot inferir que conduir mentre s'està en una situació d'estrès crònic o amb una excessiva tensió, com per exemple quan se circula massa ràpid per les condicions de la carretera i del trànsit, pot alterar les percepcions i entorpir el funcionament de les zones del cervell implicades en la presa de decisions racionals, la qual cosa pot portar a assumir riscos clarament innecessaris. Just el contrari del que afavoreix el fet de conduir relaxadament. Malgrat la lògica d'això, mai està de més que la ciència ho confirmi experimentalment a través del funcionament del cervell.

Raça humana

Carmé Vinyoles Casas

Un treballador de l'educació

Es considerava un treballador de l'educació èticament obligat per la Declaració Universal dels Drets Humans, i feia de la crítica social eina irrenunciable per a l'emancipació de les persones; d'aquesta manera concebia la seva tasca com a mestre que va desenvolupar des de la base fins als més alts nivells de responsabilitat a la Unesco. Miquel Soler Roca, nascut a Corbera de Llobregat el 10 d'abril de 1922, fill "d'immigrants pobres però de bona soca moral", ens ha deixat el 19 de maig del 2021, a Montevideo, on els pares s'havien desplaçat quan era petit; deia, i això ja ho diu tot d'ell: "Des dels cinc anys que l'educació pública m'està formant i des dels 21 que l'estic servint." I amb el servei, l'aprenentatge, aquella primera lliçó en la ruralitat uruguiana: "Al mig de finques immenses poblades de bovins i amb l'aula plena d'alumnes desnodrits, és inevitable que et plantejés qüestions polítiques i t'impliqués en l'apassionant ofici de canviar la realitat." Una lliçó essencial que marcaria la seva trajectòria i el convertiria en un dels més reconeguts i compromesos pedagogs d'Amèrica Llatina, amb un peu sempre a Catalunya, acompanyant la solidaritat amb els moviments d'alliberament d'aquell continent. Demà, 8 d'octubre, Dia Internacional de l'Alfabetització, serà recordat i homenatjat en un acte públic que comptarà amb les ponències de Xavier Besalú i Enric Font, i amb la participació a distància de rellevants figures de la docència de l'Uruguai, Nicaragua i Catalunya (10 h, a la Rosa Sensat, avinguda Drassanes 3, Barcelona. ja.cat/miquelsolerroca).

A Càritas volem que tots els infants tinguin les mateixes oportunitats

I, aquest estiu, ho hem aconseguit gràcies a 20 Clubs amb Cor de Càritas de la diòcesi de Barcelona. Amb el seu recolzament, més de 70 infants participen durant els mesos de vacances escolars en les **Estades amb Cor**, una iniciativa a través de la qual els infants **adquireixen valors gràcies a l'esport**. Agraïm tots aquests Clubs amb Cor que ho han fet possible!

• BONASPORT CLUB ESPORTIU • CLUB ATLÈTIC MASNOU • CLUB DE TENNIS MASNOU • CLUB ESPORTIU APA POBLE SEC • CLUB ESPORTIU LAIETÀ • CLUB NATACIÓ BARCELONA • CEM SANT ANDREU-LA SAGRERA • CLUB TENNIS BADALONA • CLUB TENNIS BARCINO • CLUB TENNIS DE LA SALUT I 902 • CLUB TENNIS PREMIÀ DE MAR • CLUB TURÓ BLANC • FUNDACIÓ BRAFA • PENYA BARCELONISTA BARCINO • REAL CLUB DE POLO DE BARCELONA • REIAL CLUB DE TENNIS BARCELONA-1899 • REIAL SOCIETAT DE TENNIS POMPEIA • TORRIBERA COMPLEX ESPORTIU • UNIFICACIÓ LLEFIÀ • VILA A+ CLUB DE PÀDEL VILASSAR DE DALT •